

Yeni cinsellik - Yeni ahlak

HASAN BÜLENT
KAHRAMAN

Çok yol alınmış görünse de 'farklı' cinsellikler konusunda bugün bile kültürlerin belli bir çizginin ötesine geçtiğini söylemek zor. Son birkaç aydır İngiltere'de ortaya çıkan

olaylar bu konudaki tedirgin duruşumuzun adeta bir göstergesi gibi.

Birleşik Krallık, geçtiğimiz bahardan bu yana önemli bir dönüşümü gerçekleştirmeye çalışmaktadır. İşçi Partisi iktidarı, en önemli sloganlarından birisi olan 'yeni İngiltere' tanımının içeriğini doldurma çabasıdadır. İşe cinsel alanda bazı adımları atarak başlamıştır. Eşcinseller partiye alınmış, milletvekili seçilmiştir. Ardından da kimi olaylar 'kendiliğinden' ortaya çıkmıştır. Yakınlarda, genç bakanlardan birisi lezbiyen olduğunu açıklamıştır. Çok kısa bir süre önce de Bristol - Radland'da Bölge Meclisi İşçi Partisi Üyesi David Spry transseksüel olmaya karar verdiğini duyurmuştur. Spry, gerekli ameliyatları geçirmek için bekleyeceği süreyi kadın kimliğinde ve görüntüsünde yaşayacaktır.

Bunlardan başka, Temmuz ayında da önemli bir olay meydana gelmiş, Chris Morris isimli, o tarihlerde 16 yaşında bulunan bir genç, İngiltere'de geçerli olan ve eşcinseller arasındaki yasal cinsel ilişki yaşını 18 olarak saptayan hükmü Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne götürmüştü, davayı da kazanmıştır. Buna mukabil, İşçi Partisi iktidarı, 1994 yılında yapılan bir yasa değişikliğiyle 21'den 18'e indirilen yaş sınırının bir kez daha düşürülmesi konusunda mütereddittir ve beklemeyi tercih etmektedir. Aynı şekilde, bu konulardaki muhafazakâr siyaseti ortadan kaldıracığını iddia eden iktidar, eşcinsellerin ordudaki konumu hakkında da daha ileri bir adım atmaya istememektedir. Başpiskoposluk ise eşcinsellere dönük düzenlemelerin tümüne karşı olduğunu kesin bir dille ortaya koymuş, bunu İncil'e de bütün bir Hıristiyanlık düşüncesine de aykırı bulunduğunu vurgulamıştır.

Kuşkusuz, bunlar önemli gelişmelerdir. Öyle görünüyor ki önümüzdeki dönemde, bütün kısıtlamalara karşın, insanların diledikleri cinsel tercih içinde yaşamaları bir genel hak olarak kabul görecektir. Kaldı ki günümüz dünyasının hak kavramı tam da öyle bir anlayışın etrafında biçimlenmektedir; yalnızca belli alanlara 'inhisar' eden bir hak, haksızlığın başladığı belki de en tehlikeli noktadır. Çünkü, öyle bir durumda etkin ve egemen olan devlettir. Devletin kamusal alandaki düzenlemeleri öylelikle özel alanı da kuşatmaktadır. Oysa, hak, özel alandaki yaşama biçiminin ve tercihlerin devlet tarafından kabulüyle kendisini gösteren bir husustur.

Türkiye bu konuda daha da çaresiz bir noktadadır. Çünkü, Türkiye'de hak ve özgürlükler konusunda baskı uygulayan yalnızca devlet değildir. Aynı zamanda toplum bile olamamış cemaat bu alanda çok ciddi kısıtlamalar getirmekte ve hepsinden önemlisi, insanları ahlaki konularda öz benliklerine karşı çıkmaya zorlamaktadır. Devlet - cemaat dayanışmasının düğüm noktası hak kısıtlamalarıdır. Toplumsal muhalefetin hiçbir alanda gelişmemesinin nedeni de bu gizli, zımnî dayanışmadır. İnsanların, kimliklerini, dolayısıyla da kendilerini inkâr ederek sürdürdükleri yaşamın ikiyüzlülüğü onları ne kadar rahatsız eder bilinmez, ama cemaatin bundan derin ve faşizan bir haz duyduğu açıktır. Toplum, kendisinden olmayana yok saymakla aslında kendisini hiçleştirdiğini anlayana kadar belli ki daha bir süre geçecektir. Fakat bir şeye dikkat etmek gerekir...

Demokrasi, eğer fark kavramını kendisinin bir kurucu ögesi haline getirebilirse önümüzdeki yüzyılın rejimi olmayı sürdürecektir. Bu doğrultudaki anlayış, şimdi farkın gitgide öne çıkmasına yol açmaktadır. Ama, acaba dışavurulan kimlikler, öne çıkarılan farklar, gerçekten farklı yaşama talebinin bir uzantısı mıdır yoksa, insanlar genel ahlak kabullerini ve yaşama biçimlerini içlerine sindirmenin bir yolu olarak fark kavramını mı kullanmaktadır? Bugün kadın erkek eşcinsel dayanışmasının doğal ve kabul edilebilir bir örgütlenmenin sınırlarını aşarak tam anlamıyla çıkarıncılığa yöneldiği konusunda çok ciddi göstergeler ve tedirginlikler vardır.

Geç yirminci yüzyılın cinsellik konusunda, tıpkı cinsiyet konusunda olduğu gibi, gütmesi gereken ana iddia farkın korunması, farkın içinde yaşamının bir hak olduğudur. Aksi takdirde, farklı olduğunu söyleyerek, o kavramın ardına sığınarak kendilerini sistemle bütünleştirenlerin, hiç düşünülmemiş ürpertici bir başka ahlaki sapmayı gerçekleştirdikleri su götürmez bir gerçektir.